

ПЕКІНСЬКИЙ ДОГОВІР З АУДІОВІЗУАЛЬНИХ ВИКОНАНЬ: ПЕРЕВАГИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Надія Федорова

кандидат юридичних наук,

учений секретар НДІ інтелектуальної власності НАПрН України

ORCID: 0000-0001-5490-1259

Стаття присвячена аналізу Пекінського договору 2012 року щодо охорони прав виконавців аудіовізуальних виконань. Розглянуто ключові положення договору, зокрема закріплення немайнових прав та розширення майнових прав у цифровому середовищі. Висвітлено його значення для вдосконалення міжнародного правового регулювання суміжних прав. Обґрунтовано доцільність імплементації положень договору в українське законодавство як умови посилення правового захисту виконавців, розвитку креативних індустрій і забезпечення належної винагороди за використання виконань.

Ключові слова: аудіовізуальні виконання, права виконавців, суміжні права

Постановка проблеми. Стрімкий розвиток цифрових технологій та глобалізація медіа-простору зумовили необхідність удосконалення міжнародно-правових механізмів охорони прав виконавців аудіовізуальних виконань. Тривалий час їх правовий статус залишався недостатньо врегульованим: Міжнародна конвенція про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення 1961 року (далі — Римська конвенція) [1] та Договір ВОІВ про виконання і фонограми 1996 року [2] передбачали охорону прав виконавців переважно у сфері звукових (музичних) виконань, не охоплюючи належним чином аудіовізуальні твори. Така ситуація створювала прогалину в міжнародно-правовому регулюванні, що ускладнювало ефективний захист як майнових, так і немайнових прав виконавців аудіовізуальних творів. Укладення Пекінського договору про охорону аудіовізуальних виконань 2012 року (далі — Пекінський договір) [3] стало ключовим кроком до усунення цієї правової невизначеності: він уперше на рівні міжнародного договору закріпив за виконавцями аудіовізуальних виконань право на визнання авторства, заперечення перекручення виконання, а також низку майнових прав на використання їхніх виконань. Однак ефективний захист прав, передбачених Пекінським договором, потребує належного застосування його положень на національному рівні в державах-учасниках. Для України питання приєднання до Пекінського договору є не лише правовим, а й соціально-культурним викликом, оскільки адаптація його положень у перспективі здатна створити додаткові гарантії реалізації та захисту майнових прав виконавців аудіовізуальних творів, розширити їхні можливості на міжнародній арені та сприяти розвитку креативних індустрій. У зв'язку з цим дослідження правових аспектів май-

бутнього приєднання до Пекінського договору є актуальним і має важливе значення як для теорії права, так і для правозастосовної практики.

Літературний огляд. У вітчизняній науковій літературі проведено чимало досліджень законодавства у сфері суміжних прав (Б. Криволапов, Д. Позова, В. Дроб'язко, Ю. Капіца, Л. Майданик, В. Троцька, А. Штефан та інші). Проте у більшості досліджень значна увага приділяється питанням адаптації українського законодавства до положень директив та регламентів ЄС, зокрема у частині забезпечення ефективного захисту прав суб'єктів суміжних прав в умовах цифрової економіки. Однак Пекінський договір, як один із сучасних міжнародних правових інструментів, що спрямований на розширення правового захисту виконавців аудіовізуальних творів, залишається малодослідженим у контексті його потенційного приєднання та застосування в Україні. Наразі відсутні комплексні дослідження щодо правових та економічних переваг приєднання України до Пекінського договору, зокрема в частині посилення гарантій захисту майнових прав виконавців аудіовізуальних виконань на міжнародному рівні, а також потенційного впливу такого приєднання на розвиток креативних індустрій.

Мета дослідження полягає в аналізі змін, які Пекінський договір вніс у систему суміжних прав виконавців аудіовізуальних виконань, а також у виявленні його потенційних переваг для України, зокрема щодо впливу на гарантії реалізації та захисту прав українських виконавців у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Укладення Пекінського договору стало результатом тривалих міжнародних переговорів, що розпочалися ще у 1996 році в рамках підготовки Договору ВОІВ про виконання і фонограми. Хоча цей документ був присвячений переважно охороні і захисту прав виконавців звукових (музичних) виконань, під час переговорів порушувалося й питання про необхідність розширення правової охорони на аудіовізуальні виконання. Зокрема «у проєкті окремого договору про охорону прав виконавців і виробників фонограм, що обговорювався в рамках ВОІВ, вперше було піднято питання про надання виконавцям прав на аудіовізуальні записи їхніх виконань» [4, с. 74]. Це свідчило про зростаюче усвідомлення прогалин у міжнародній правовій охороні прав виконавців аудіовізуальних творів. Необхідність заповнення цієї прогалини зумовлювалася новими технологічними умовами, зокрема стрімким поширенням аудіовізуального контенту в цифровому середовищі та посиленням ролі виконавців у розвитку креативних індустрій. Ключові положення Пекінського договору стали предметом тривалих дискусій під час його підготовки. Як зазначає В. Дроб'язко, «однією з ключових проблем у процесі підготовки Пекінського договору було визначення поняття «запис». На етапі обговорення проєкту договору, зокрема пункту (b) статті 2, розглядалося кілька альтернативних підходів: одне з визначень обмежувалося лише записом звуків або їх відображень, що відповідало концепції «фонограми» у розумінні Римської конвенції, інше ж охоплювало як звук, так і зображення» [4, с. 75]. Як підкреслює В. Дроб'язко, «ця дискусія мала принципове значення, оскільки відображала глибинні розбіжності між правовими системами різних країн і свідчила про складність досягнення міжнародного консенсусу в питаннях термінології, яка безпосередньо впливає на обсяг правової охорони виконавців у сфері аудіовізуального контенту» [4, с. 75]. Ці підходи також знайшли відображення в інших положеннях проєкту, що свідчить про намагання врахувати різні бачення щодо змісту прав виконавців у контексті розвитку нових технологій, попри відсутність єдності між учасниками переговорів.

У науковій літературі наголошується на значній ролі Пекінського договору в удосконаленні міжнародно-правового режиму охорони прав виконавців, зокрема в умовах цифрової трансформації. Так, Ю. Симонян підкреслює, що «Пекінський договір був прийнятий під час Дипломатичної конференції, що відбулася в Пекіні з 20 по 26 червня 2012 року. Назва документа пов'язана з місцем його ухвалення. Основною метою договору є оновлення міжнародного режиму охорони прав акторів, співаків, музикан-

тів і танцівників на їхні аудіовізуальні виконання відповідно до вимог цифрової доби. При цьому враховуються попередні положення Римської конвенції, а також Договору ВОІВ про виконання і фонограми. Пекінський договір доповнює зазначені документи, розширюючи обсяг прав виконавців в умовах стрімкого розвитку цифрових технологій» [5, с. 502].

Пекінський договір заповнив суттєву прогалину в міжнародному регулюванні суміжних прав. Його ухвалення стало відповіддю на виклик цифрової епохи, у якій виконавці аудіовізуальних творів (актори, співаки, танцівники, музиканти) залишалися менш захищеними порівняно з виконавцями звукових (фонограм) творів.

Отже, сім ключових новел Пекінського договору:

1. Системна правова охорона аудіовізуальних виконань. До 2012 року жоден міжнародний договір не забезпечував комплексної охорони прав виконавців аудіовізуальних творів. Римська конвенція та Договір ВОІВ про виконання і фонограми фокусувалися переважно на звукових виконаннях. Пекінський договір уперше на міжнародному рівні визнав аудіовізуальні виконання окремим об'єктом правової охорони, що потребує специфічних механізмів захисту.

2. Визнання немайнових прав виконавців. У ст. 5 Пекінського договору закріплено за виконавцями право на зазначення їхнього імені у зв'язку з виконанням (право на авторство виконання) та право заперечувати будь-яке спотворення, зміну або інше посягання на виконання, яке може завдати шкоди їхній репутації. Ці немайнові права були передбачені у попередніх міжнародних актах, зокрема Римській конвенції та Договорі ВОІВ про виконання і фонограми, проте стосувалися переважно звукових виконань. Пекінський договір уперше поширив ці гарантії на сферу аудіовізуальних виконань, що стало важливою новелою у розвитку міжнародного режиму охорони суміжних прав.

3. Розширений перелік майнових прав у цифрову епоху. У ст. ст. 7–10 закріплено чотири базові майнові права, адаптовані до цифрового контексту: право на відтворення — включає зберігання в цифровій формі; право на поширення — охоплює продаж і ліцензування копій; право на прокат — є особливо важливим для кіно- й телеіндустрії; право на доведення до загального відома — є актуальним для потокових платформ (streaming). Таким чином, Пекінський договір уперше уніфікував ці права у контексті саме аудіовізуальних виконань.

4. Автоматична передача майнових прав. У ст. 12 передбачено автоматичну передачу виключних прав продюсеру після згоди виконавця на фіксацію виконання. Проте вона передбачає можливість укладання угоди про інше, надаючи виконавцям інструменти контролю за використанням їхніх виконань. Це положення враховує специфіку кіноіндустрії та відображає компроміс між комерційними потребами і правами виконавців.

5. Засоби захисту прав виконавців аудіовізуальних творів у цифровому середовищі. У ст. ст. 15 і 16 Пекінського договору вперше на рівні міжнародного договору встановлено обов'язок договірних сторін забезпечувати правовий захист технічних засобів охорони (наприклад, DRM, кодування, шифрування), а також інформації про управління правами (зокрема, метадані, водяні знаки тощо). Ці положення відіграють важливу роль у боротьбі з піратством і несанкціонованим розповсюдженням аудіовізуального контенту в цифровому середовищі.

6. Триступенева перевірка для винятків. На відміну від Бернської конвенції про охорону літературних і художніх творів [6], яка встановлює триступеневу перевірку лише в контексті авторського права, Пекінський договір у ст. 13 поширює її застосування на всі майнові права виконавців, що значно збільшує поле для гнучкого, проте контрольованого використання творів в освіті, науці, бібліотечній справі тощо.

7. Гарантований мінімальний строк охорони. Виконавцям гарантується захист строком щонайменше 50 років з моменту фіксації виконання, що сприяє довгостроковому забезпеченню їхніх економічних інтересів та інтересів їхніх спадкоємців.

Згідно з дослідженням професорки Сільке фон Левінскі Пекінський договір є першим міжнародно-правовим актом, що забезпечив системну та повноцінну охорону прав виконавців аудіовізуальних творів. На думку науковиці, «до його ухвалення аудіовізуальні виконання залишалися недостатньо охопленими міжнародно-правовими механізмами, оскільки основні акти у сфері суміжних прав — Римська конвенція 1961 року, Угода ТРІПС 1994 року та Договір ВОІВ про виконання і фонограми 1996 року — фокусувалися переважно на охороні фонограм і звукових виконань, фактично виключаючи сферу аудіовізуального контенту з-під ефективної міжнародної охорони» [7, с. с. 540, 542].

Пекінський договір набрав чинності 28 квітня 2020 року [3]. Його ухвалення стало ключовим етапом у вирівнюванні правового статусу між виконавцями звукових (фонограм) і аудіовізуальних виконань, оскільки останні протягом десятиліть залишалися менш захищеними на міжнародному рівні. Саме на подолання цієї нерівності вказував генеральний директор ВОІВ Франсіс Гаррі, зазначаючи, що «підписання Пекінського договору є важливим кроком у закритті прогалини в міжнародній системі прав виконавців аудіовізуальних творів і відображає співпрацю у рамках багатостороннього процесу» [8].

У контексті сучасних викликів цифрової епохи Пекінський договір виступає важливим міжнародно-правовим інструментом, спрямованим на зміцнення правового статусу виконавців аудіовізуальних творів. Аналізуючи положення договору, дослідник Дін Лю наголошує, що договір «забезпечує структурну модернізацію міжнародної системи охорони суміжних прав, адаптовану до потреб глобалізованої економіки та цифрової трансформації медіа-простору. Особливу увагу він приділяє уніфікації стандартів охорони виконань, що дозволяє виконавцям із держав з різним рівнем правового розвитку отримати належний рівень міжнародного визнання та правового захисту. Таким чином, Пекінський договір, на його думку, виконує не лише технічну, але й функціонально інтеграційну роль, сприяючи підвищенню глобальної ефективності захисту прав виконавців» [9, с. 258].

Актуальність цих положень особливо зростає в умовах сучасної економічної та безпекової ситуації в Україні, де креативні індустрії, зокрема сектор аудіовізуального виробництва, зазнали серйозних потрясінь унаслідок повномасштабного російського вторгнення. Зупинення зйомок, скасування кінопрем'єр — усе це спричинило професійну та економічну нестабільність для великої кількості виконавців аудіовізуальних творів. У таких умовах міжнародно гарантовані правові механізми, передбачені Пекінським договором, можуть не лише сприяти відновленню галузі, а й забезпечити українським виконавцям доступ до нових можливостей, зокрема через монетизацію контенту за межами України, захист від несанкціонованого використання та отримання справедливої винагороди за участь у міжнародних аудіовізуальних проєктах.

Однак деякі науковці висловлюють критичні зауваження щодо Пекінського договору. Аарон Ксав'єр Феллмет аналізує суперечності між проголошеними цілями договору щодо розподілу доходів та фактичним зміщенням балансу на користь продюсерів, особливо з розвинених країн, і зазначає, «що договір може не забезпечити належну компенсацію виконавцям з країн, що розвиваються, через складну систему передачі прав» [10, с. 1212].

Своєю чергою Девід Ленг аналізує потенційні ризики, які несе Пекінський договір у контексті свободи вираження та публічного доступу до інформації. Зокрема він звертає увагу на розширення немайнових прав виконавців, яке передбачає право заперечувати проти перекручення або спотворення виконання. На думку Д. Ленга, «хоча така охо-

рона спрямована на захист гідності виконавця, у певних правових системах, зокрема в американській, це може створити перешкоди для вторинного використання аудіовізуального контенту — наприклад, у пародіях, освітніх відео, документальних фільмах або наукових дослідженнях, де використання частин чужого виконання є законним відповідно до доктрини fair use» [11, с. 2]. Він застерігає, що «якщо вимоги щодо немайнових прав виконавців будуть широко впроваджені на міжнародному рівні, це може звужити так званий «публічний домен» — тобто сферу, у якій твори можна вільно використовувати без дозволу правовласників» [11, с. 4]. Такі обмеження можуть ускладнити доступ до контенту, стримувати інновації та заважати вільному творчому переосмисленню, особливо в умовах цифрової епохи. Адже на сьогодні велика частина творчості — це адаптації, пародії, цитування або використання фрагментів існуючих творів у нових формах, наприклад у відеоблогах, освітніх роликах або документальних фільмах. Таким чином, Д. Ленг не заперечує значення Пекінського договору для виконавців, проте закликає «зважено впроваджувати його положення в національне законодавство з урахуванням необхідності зберегти баланс між правами виконавців, авторів і суспільним інтересом» [11, с. 9].

На сьогодні вже 48 країн є сторонами Пекінського договору, і очікується, що їх кількість продовжить зростати [12]. Водночас, попри підписання Україною Заключного акта договору ще у 2012 році, наша держава досі не ратифікувала цей міжнародно-правовий акт [13]. Питання імплементації норм Пекінського договору до національного законодавства України нині перебуває лише на стадії попереднього аналізу та планування. Відповідні перспективи відображені, зокрема, у Стратегічному плані розвитку Українського національного офісу інтелектуальної власності та інновацій на 2024–2028 роки, де зазначено про участь у вивченні можливостей приєднання до Пекінського договору [14, с. 71].

Можна окреслити потенційні переваги майбутнього приєднання України до договору. Такі переваги сформульовані ВОІВ у відповідному аналітичному огляді [15] і потребують додаткового аналізу в українському контексті.

Правова визначеність для виконавців. Договір закріплює базові виключні майнові права виконавців аудіовізуальних творів на відтворення, поширення, прокат, доведення до загального відома, а також ефірне мовлення і сповіщення для загального відома. Це «створює чіткі правові рамки для захисту аудіовізуальних виконань у цифровому середовищі» [15, с. 3]. Для українських виконавців це означає можливість кращого контролю за використанням їхніх виконань як в Україні, так і за кордоном.

Можливість отримання додаткової винагороди. «Умови договору дозволяють сторонам передбачити механізми колективного управління правами, зокрема щодо онлайн-розповсюдження записаних виконань» [15, с. 2]. У разі приєднання України, це створює потенціал для налагодження системи збору та розподілу роялті за використання аудіовізуального контенту українських виконавців.

Підвищення рівня адаптації до цифрових форматів. Пекінський договір акцентує увагу на «охороні виконань, поширюваних у цифровому середовищі, включно з потоковою передачею та збереженням у хмарних системах» [15, с. 2]. Це відповідає сучасним умовам дистрибуції аудіовізуального контенту і є важливим для виконавців, які працюють у цифрових платформах.

Посилення міжнародної співпраці. Ратифікація договору може покращити взаємодію України з країнами-учасницями цього акта в частині взаємного визнання та захисту прав виконавців. Це також сприятиме інтеграції України до міжнародної системи охорони інтелектуальної власності.

Удосконалення національних механізмів боротьби з порушеннями. Хоча Пекінський договір не передбачає власної системи правозастосування, «його імплементація зобов'язує держави вживати ефективних заходів щодо охорони прав виконавців,

зокрема у цифровому середовищі» [15, с. 4]. Це може стати додатковим стимулом для вдосконалення національної системи боротьби з піратством та несанкціонованим використанням аудіовізуального контенту.

Пекінський договір має потенціал стати важливим міжнародно-правовим інструментом для зміцнення правового захисту виконавців аудіовізуальних творів в Україні. Його ратифікація може сприяти гармонізації національного законодавства з актуальними міжнародними стандартами у сфері суміжних прав. Приєднання до договору дасть змогу створити більш прозорі та ефективні механізми охорони прав українських виконавців, зокрема в цифровому середовищі, що, своєю чергою, відкриє ширші можливості для легального розповсюдження їхніх виконань на цифрових платформах.

Хоча Пекінський договір ще не імplementований в Україні, обговорення його потенційного приєднання є важливим кроком у підтриманні креативних індустрій. Забезпечення ефективного правового режиму охорони аудіовізуальних виконань може стати чинником, що зміцнить економічні основи діяльності виконавців, підвищить рівень правової визначеності для креативних індустрій та стимулюватиме міжнародну співпрацю у сфері культурного обміну. В умовах зростаючого значення цифрової економіки це набуває особливої актуальності.

Висновки. Пекінський договір став першим міжнародно-правовим інструментом, який забезпечив комплексне регулювання прав виконавців аудіовізуальних виконань. Його ухвалення усунуло прогалину в системі охорони суміжних прав, яка тривалий час існувала через обмеження попередніх договорів — Римської конвенції, Договору ВОІВ про виконання і фонограми, що переважно охоплювали лише звукові виконання. Пекінський договір не лише визнав аудіовізуальні виконання окремими об'єктами правової охорони, а й закріпив базовий перелік майнових та немайнових прав виконавців, адаптованих до умов цифрового середовища.

Для України приєднання до Пекінського договору є перспективним напрямом розвитку державної політики у сфері інтелектуальної власності. Це дало б змогу посилити правовий статус виконавців аудіовізуальних творів, удосконалити механізми захисту прав у цифровому просторі, а також створити нормативну основу для отримання справедливої винагороди за використання виконань на національному та міжнародному рівнях.

Подальші кроки України повинні полягати у проведенні правового аналізу чинного законодавства на предмет відповідності вимогам Пекінського договору, з урахуванням потреб виконавців аудіовізуальних творів. Доцільним є також розроблення нормативних актів, що регулюватимуть порядок реалізації прав на аудіовізуальні виконання, а також забезпечення технічного захисту цифрового контенту.

Перелік використаних джерел

1. *Міжнародна конвенція про охорону інтересів виконавців, виробників фонограм і організацій мовлення від 26 жовтня 1961 року.* URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_763#Text (дата звернення: 14.05.2025).
2. *Договір Всесвітньої організації інтелектуальної власності про виконання і фонограми, прийнятий Дипломатичною конференцією від 20 грудня 1996 року.* URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_769#Text (дата звернення: 15.05.2025).
3. *Beijing Treaty on Audiovisual Performances entered into force on 28 April 2020.* URL: <https://www.wipo.int/treaties/en/ip/beijing/index.html> (дата звернення: 11.05.2025).
4. *Дробязко В. С. Історичні та теоретично-практичні аспекти становлення і розвитку міжнародної системи охорони суміжних прав: науково-практичний посібник.* Київ : Інтерсервіс. 2021. 102 с.

-
5. Симонян Ю. Ю. Пекінський договір з аудіовізуальних виконань та застосування його норм у законодавстві України: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (м. Одеса, 21 трав. 2021 р.) / за заг. ред. С. В. Ківалова. Одеса. 2021. С. 501–504.
 6. Бернська конвенція про охорону літературних і художніх творів (у редакції Паризького Акта 1971 р., зі змінами від 2 жовтня 1979 р.). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_051#Text (дата звернення: 10.05.2025).
 7. Lewinski S. *The Beijing Treaty on Audiovisual Performances*. Auteurs & Media. 2020. Vol 1. Issue 6. P. 539–546.
 8. WIPO *Beijing Treaty on Audiovisual Performances is Concluded*. URL: https://www.wipo.int/pressroom/en/articles/2012/article_0013.html (дата звернення: 12.05.2025).
 9. Liu D. *Beijing Treaty on Audiovisual Performances*. *International Journal of Law and Information Technology*. 2013. Vol 1. Issue 3. P. 256–265.
 10. Fellmeth A. X. *The Beijing Treaty on Audiovisual Performances*. *International Legal Materials*. 2012. Vol 6. Issue 51(6). P. 1211–1222.
 11. Lange D. *From Berne to Beijing: A Critical Perspective*. *Vanderbilt Journal of Entertainment and Technology Law*. 2020. Vol 16. Issue 1. P. 1–10.
 12. *Contracting Parties. Signatories Beijing Treaty on Audiovisual Performances*. URL: https://www.wipo.int/wipolex/en/treaties/ShowResults?search_what=C&treaty_id=841 (дата звернення: 10.05.2025).
 13. *Official website of the WIPO as of 10 May 2025*. URL: <https://www.wipo.int/treaties/en/ip/beijing/> (дата звернення: 10.05.2025).
 14. *Стратегічний план розвитку на 2024–2028 рр.: Український національний офіс інтелектуальної власності та інновацій (UKPHOIBI)*. URL: https://nipo.gov.ua/wpcontent/uploads/2024/04/Stratehichnyyi_plan_rozvytku_UKRNOIVI_2024-2028-web.pdf (дата звернення: 12.05.2025).
 15. *Main Provisions and Benefits of the Beijing Treaty on Audiovisual Performances*. URL: https://www.wipo.int/edocs/pubdocs/en/wipo_pub_beijing_flyer.pdf (дата звернення: 15.05.2025).

Nadiya Fedorova

PhD in Law, Academic Secretary at the Intellectual Property Scientific Research Institute of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine

The Beijing Treaty on Audiovisual Performances: Benefits and Perspectives for Ukraine

The article analyzes the 2012 Beijing Treaty on Audiovisual Performances as one of the key international documents in the field of protection of the rights of performers of audiovisual works. The article examines the legal prerequisites for the conclusion of this treaty, its content, structure and main provisions, as well as the relevance and prospects of Ukraine's accession to it. The author emphasizes that the Beijing Treaty significantly expands the system of international protection of related rights, for the first time providing performers of audiovisual works with a set of rights equivalent to the existing rights of phonogram performers. In particular, the treaty provides for the recognition and protection of performers' moral rights (the right of authorship and the right to the integrity of the performance), establishes exclusive property rights (to reproduce, distribute, hire and provide access to performances), and contains provisions on the protection of technological measures of protection and information on rights management. The article discusses some of the terminological and legal difficulties that arose in the process of drafting the treaty, including different approaches to the concept of "audiovisual performance" in national legal systems.

Special attention is paid to the implementation of the Beijing Treaty into the national legislation of Ukraine, which is not yet a party to the treaty. It is shown that accession to the treaty will open new opportunities for Ukrainian performers in the field of international rights protection, increase their competitiveness and facilitate the attraction of additional royalties. The article argues that ratification of the treaty will meet both the strategic goals of state policy in the field of intellectual property and the needs of the cultural and creative sector, especially in the context of an armed conflict, when support for national culture is extremely important. In conclusion, the author notes that accession to the Beijing Treaty could be an important step towards harmonization of Ukrainian legislation with international standards and help protect the rights of performers in the digital economy.

Keywords: audiovisual performances, performers' rights, related rights

*Рекомендовано відділом авторського права і суміжних прав
НДІ інтелектуальної власності НАПрН України (протокол № 4 від 28.04.2025 р.)*

Подано / Submitted: 05.05.2025

Доопрацьовано / Revised: 16.05.2025

Прийнято до публікації / Accepted: 22.05.2025